

sau merg foarte rar. Un motiv e timpul. Al doilea, că n-are cine să-i îndrume. Al treilea, teama de cicăleală, de plictiseală. De pildă, nici eu nu merg la piesele istorice.

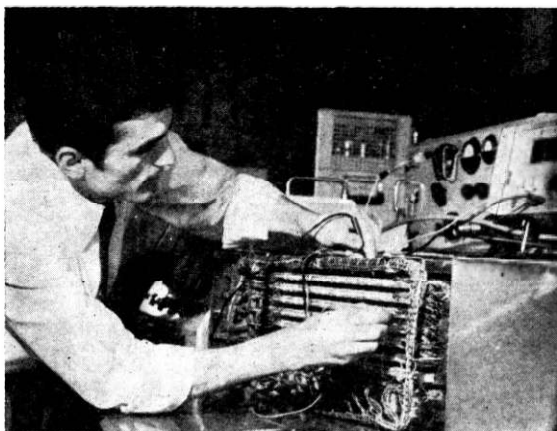
— ...Poate. Aparent este o piesă istorică. Și eu am crezut așa ceva, și m-am dus la teatru numai cu intenția de a nu refuza invitația pe care mi-a oferit-o redacția dv. Când am citit subtitlul am fost surprinsă și am avut convingerea că sînt supusă unui test. După ce am văzut spectacolul, pot să afirm că *Croitorii cei mari din Valahia* nu este o piesă istorică, în sensul de istorie dramatizată, așa cum mie nu prea îmi place.

— ...Da, și piesele lui Delavrancea, Alecsandri, Hașdeu, Davila, au elemente de ficțiune. Sînt scrise bine, cu măiestrie, dar mie mi se pare că nu poți crede în veridicitatea faptelor, după ce cunoști ceva istorie. Mie îmi place ca piesa de teatru să fie veridică. *Croitorii cei mari din Valahia* este la limita dintre istorie și realitatea de acum. Am văzut, tot acum, datorită invitației pe care mi-ați oferit-o dv., premiera piesei *Surorile Boga*. Mi-a lăsat impresia că această piesă este, poate, mai mult decît *Croitorii*, o piesă istorică... Aș vrea să-i întîlnesc pe dramaturgi, să le expun părerea mea, și sper să am cîndva acest prilej. Acum vreun an s-a organizat o șezătoare a *României literare* la noi în uzină. De atunci, nu știu dacă tovarășii mei de muncă citesc mai mult *România literară*, dar văd că citește parcă mai multă literatură, mai multă poezie, oamenii se informează mai cu atenție despre scriitori. Ne-a influențat prezența lor în mijlocul nostru : a fost pînă și Zaharia Stancu. Dar n-a fost nici un dramaturg.

CONSTANȚA VINTILĂ *corectoare la centrala* **Rottary**

Constanța Vintilă

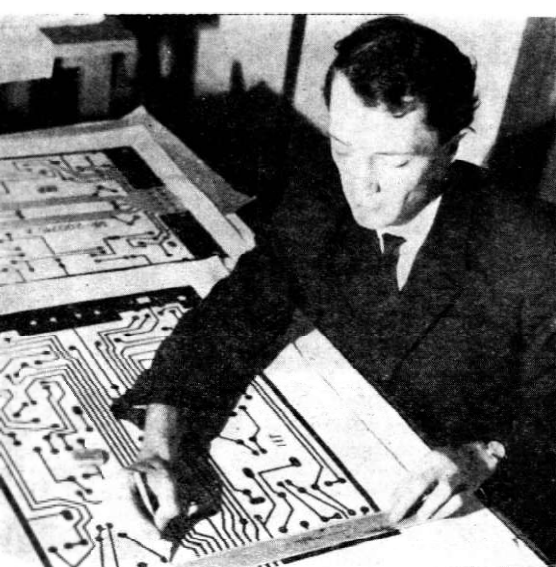

Vasile Andronache

TEATRUL SĂ VINĂ LA NOI

Atît de rar am avut ocazia să vorbim despre teatru cu cineva care știe mai mult decît noi, încît acest prilej pe care ni l-ați oferit dumneavoastră îl socotesc foarte bine venit. Acum cîțiva ani a fost la noi Zaharia Stancu și ne-a vorbit foarte frumos despre literatură. De atunci, nimeni n-a mai venit să discutăm așa liber, și relaxat, neoficial, despre niște lucruri care ne interesează. Eu n-am văzut prea mult teatru. Din 1969, dacă am fost la vreo trei spectacole... *Apus de*

soare, Despot Vodă, Opinia publică. Noi, însă, îndrăgim teatru, dar nu avem prea mult timp să ne ducem pînă în centru, căci, cum bine știți și dv., aproape toate teatrele sînt concentrate în centru. Eu stau în Bereni și ca să văd un spectacol îmi trebuie cam vreo 5—6 ore, timp în care se pot face atîtea. De aceea cred că teatrele și casele de cultură, care sînt mai apropiate de noile cartiere ar trebui să facă efortul de a veni mai des la noi. Teatrele ar putea să aibă, de exemplu, la o casă de cultură o zi

Nicolae Ștefănescu

permanentă a lor, cu un repertoriu accesibil, la care să ne invite, în mod special, pe noi muncitorii. Poate s-ar găsi posibilitatea să se prezinte unele spectacole în sala uzinei și pe urmă actorii și regizorii să stea să vorbească cu noi. Eu, de exemplu, nu cunosc nici un regizor. Aud vorbindu-se despre ei dar nu prea știu ce fac. Ar trebui poate ca în noile cartiere să existe curse speciale care să ducă și să aducă oamenii de la teatru, așa cum O.N.T.-ul sau organizația de fotbal pune la dispoziția cetățenilor mașini pentru excursii sau pentru meciuri. Asta ar face poate să sporească numărul spectatorilor, i-ar smulge pe mulți din fața televizorilor. Eu nu cunosc nici o piesă de Everac, de Mirodan, de Dorian, de Baieșu, de Mazilu, deși numele lor nu-mi este străin. Mi-am propus ca anul acesta să mă duc, măcar o dată pe lună, la teatru și să văd cu ochii mei, piesele care se scriu azi. Prietenii mei mi-au spus — discutăm între noi și despre teatru — că au fost la niște piese care nu le-au plăcut, au fost prea greoaie și n-au avut umor. Preferăm să mergem la film. Am văzut multe filme românești. Unele, printre alte probleme interesante, vorbeau și despre dragostea dintre tineri. Era așa de neadevărat și de superficial ce se petrecea între acești tineri, încât în loc să ne emoționeze, ne pufnea râsul. Am văzut *Meandre* și n-am înțeles absolut nimic. Am făcut eforturi să stau până la sfârșit, deși mulți părăseau sala. M-a surprins apoi că acest film a fost cotelat cu nota maximă, ca film

bun. Oare cei care au notat și au vrut prin asta, de bună seamă, să ne trimită să-l vedem, nu și-au dat seama că se fac de ris, că nimeni nu-i mai crede? Au făcut oare notația respectivă fără să urmărească de loc reacția sălii? Nu e bine. Ar trebui ca ziarele cotidiene să dea mai multe corespundențe despre problemele de teatru și film, despre cerințele noastre, să nu se rezume numai la opinia specialiștilor.

VASILE ANDRONACHE
*muncitor în laboratorul
de telefonie*

CLASICII ÎN HAINA LOR ADEVĂRATĂ

S-ar putea să vă pară ciudat ceea ce vă voi spune eu, dar, chiar dacă greșesc, nu mă sfiesc să vă împărtășesc sincer, câteva gânduri care mă frământă. Dacă marea masă a publicului a început să cam părăsească sălile de teatru, cred că vina nu aparține publicului, ci oamenilor de specialitate, teatrului, actorilor, criticii. Educarea gustului pentru teatru ar trebui să se facă cu mai multă grijă, și treptat, de la ușor la greu, și nu invers, să se țină mai mult seama de diferitele categorii de public, de nivelul diferit de înțelegere a unui text sau a unui spectacol. Modernismul exagerat care se practică de la o vreme, tendința de stilizare care creează la unele spectacole impresia de sărăcie, de ieftinătate, îndepărtează, după părerea mea, publicul mare de teatru. Așa zisele spectacole foarte moderne se adresează unui public pregătit, foarte restrâns. Masa spectatorilor care se omoară să vadă *Angela* nu înțelege, cred, mare lucru, la un spectacol ultra rafinat. Sintem o categorie de spectatori care nu am văzut prea mult teatru antic, n-am văzut prea mulți clasici. Sint foarte dormie să văd o operă de Eschil, sau de Euripide, sau de Shakespeare, în haina lor adevărată și nu la modul ultra stilizat. Am urmărit, odată, la televizor un spectacol antic, în care corul era înlocuit cu o singură actriță: Leopoldina Bălanuță. E adevărat că această mare artistă a reușit să suplinească toate personajele, a interpretat foarte dramatic și cu mare dăruire marile rol colectiv. Dar dacă pe micul ecran o asemenea experiență mi s-a părut reușită, la teatru nu cred că mi-ar plăcea să văd un asemenea cor. Tot în legătură cu clasicii, aș vrea să vă mai spun că am citit, aproape în fiecare stagiune, proiecte foarte interesante, dar, în practică, teatrele au făcut prea puțin pentru pătrunderea în mase a marilor autori. De ce nu s-a folosit, de exemplu, un cadru atât de adecvat ca acela